

The cover features a dark, moody illustration of two men in suits. The man in the foreground is balding with a serious expression, looking slightly down. The man behind him has short, light-colored hair and is smoking a cigarette. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows, creating a noir-like atmosphere.

SCIENCE FICTION

Roman

CLAUS WILLUMSEN

clauswillumsen.dk

Science Fiction

Science Fiction

Roman

Forfatter

Claus Willumsen

Udgiver

clauswillumsen.dk

Forside / illustration

Claus Willumsen / Adele Rannes

Sats

Palatino Linotype

2. udgave

2015/2024 © Claus Willumsen

Prolog

Gecko

Lufthavnen ser godt slidt ud

Munch og jeg lander og bliver lokket ind i en gammel taxa. Luften er ikke meget anderledes herinde end udenfor. Den er lettere kvalm og tung at indånde. Himlen udenfor er turkisblå, og landskabet minder om Mranda. De få træer er grønne, det røde støv ekstremt støvet, og Munchs Nitro hjælper ikke på noget som helst.

Mens vi skrumples ind mod Tagawin, stirrer vi hver især ud ad taxaens vinduer. Støvet hænger i luften som dis, og vi kunne begge trænge til et bad. Jeg vender mig om mod Munch. Hans lange tynde ansigt er rynket, de grå øjne klare som stål. Hans grå hår er skarpt som altid, selv efter måneder på Caris med paranoia, Nitro og for meget sprut. Taxaen er som sædvanlig for lille til hans lange kadaver, der i sit sorte Maka-jakkesæt med vest ligner en sort panter, der er klar til at angribe.

"Hvad så?", mumler han og tænder en ny cigaret. "Jeg synes dit look ser lettere bedaget ud".

Jeg ser ned på mit nye hvide Rowl, sukker og kører en hånd over mit skaldede hoved og ser det røde støv på min svedige håndflade.

"Det bliver bedre efter et bad", siger jeg og tørrer min hånd af i bukserne og ser et spor af rødt flænge det hvide stof.

Munch smiler, læner sig frem, tjekker kortet.

"Vi er fremme om femogtyve minutter. Skal vi vente med detaljerne, til vi ankommer til hotellet?"

"Ja, ingen grund til at skynde sig", mumler jeg.

Tingene må tage den tid, de tager. Vi har ikke mange muligheder på hånden i forhold til CT og Forummet, så dén her skal køres forsigtigt. Uden PA at forhandle med ser det meget svært ud ... nogle ville nok mene umuligt.

Tagawin. Midt i ørkenen har de smidt en håndfuld glas og stål, der kaotisk forsøger at nå op i højder, som er en storby værdig. Bygninger vrider sig rundt om sig selv og hinanden, glasbroer forbinder de enkelte facader på kryds og tværs. Nede på ga-

deplan myldrer det med mennesker og Tauri i én forvirring. Her midt på dagen er gaden kaotisk. Der handles og tinges, råbes og de få køretøjer, der i sneglefart forsøger at komme frem, har konstant hornet i bund. Her stinker af affald og sved. Et værre mylder, men slet ikke så slemt som f.eks. på Haven eller Pima. Vi standser ved Kensington Hotel.

Tauri i receptionen smiler, beder om vores ID. Mens han scanner os, står vi og udveksler blikke. Tauri er et hundeaagtigt, insektliggende krapyl, der går på to baglemmer, og hans stemme lyder metallisk, men det skyldes nok oversætteren, der sidder i bæltet. Lyden er ude af trit med munden, snuden, kæberne, hvad det end er, som udgør dens underansigt.

"Velkommen til Kensington, De Herrer. Jeres værelse er klart. Nummer 456".

Han smiler, mens han tilkalder endnu en Tauri med en skratten, der lyder som en fugl med kighoste.

"Nej tak", siger jeg. "Vi finder selv vej".

Efter at have scannet værelset går vi i gang med forberedelserne. Herefter spiser vi frokost og tager en lur. Endnu en rutine, indøvet og finpudset ned til mindste detalje efter måneder under jorden. Det eneste, man hører, er Munchs snorken og aircon'en, der forsøger at holde det røde støv ude.

Adressen er i et pænt distrikt. Husene er rene og ingen bygninger rager mere end otte etager op.

"Hvordan holder de gaderne fri for støv her i bydelen?", spørger jeg.

"Godt spørgsmål. Måske har støvet ikke råd til at være her", svarer Munch.

Jeg griner og vi går hen til bygningen. Den er på fire etager og klemmt inde mellem to stålkasser med små vinduer.

"Ingen vagter?".

"Tilsyneladende ikke".

"Lad os få målet bekræftet. Jeg kunne bruge en drink snart", rasper Munch.

Vi går hen til indgangspartiet.

"Jeg tror, vi har fået kontakt", siger jeg, dobbelttjekker skiltet.

"Det ser sådan ud. Lad os smutte.", siger Munch.

Baren er fuld, musikken tilpas støjende. Vi bestiller Pinja og finder en bås med to pladser.

"Ok. Navn og adresse stemmer. Nu skal vi bare have et ansigt på. Tjekker du det, så undersøger jeg firmaet?", spørger Munch. Jeg nikker.

"Jeg smutter forbi det lokale kontor. Med lidt held kan jeg pumpe vagthavende, hvis jeg flasher kortet og ser lidt barsk ud", siger jeg og drikker det første glas Pinja.

Forummets Residens er en stor kasse med spir og de sædvanlige vagter i sort, der mistænksomt ser på mig, da jeg med et nik går ind i forhallen. Her er klinisk rent og alle lyde drukner i det store hvide lokale. Jeg går hen til receptionen og viser mit ID og siger brysk til Tauri, at jeg skal køre et sikkerhedsscan.

"Hr. Winther, gå ned ad gangen til højre. Første dør på venstre hånd", skramler oversætteren og Tauri stirrer på mig med sine store, sorte øjne. Det er svært at vurdere, om Tauri er høflig eller om de vil bide armen af dig. Jeg har set mange mærkelige skabninger, men disse slår alt.

"Velkommen til", siger den vagthavende, da jeg står i hans kontor, mens han stirrer på mit kort. "Hvad kan jeg hjælpe med?".

Han sidder rank og hans sorte uniform gnistrer.

"Jeg har brug for oplysninger om denne person." Jeg stikker ham en seddel med navn og adresse, stirrer på ham og trommer utålmodigt med fingrene på hans skrivebord.

"De arbejder for CT?", spørger han.

"Det står på kortet, så ja".

"Jeg skal have din autorisationskode".

"1554-A", siger jeg og håber, at vores kontakt har gjort sit arbejde ordentligt.

"Tak", mumler han, "Hvad er det for en sag De arbejder med?"

Det er ikke tit, vi får besøg af CT herude".

”Det kan jeg ikke svare på. Spørg din overordnede”. Jeg skal bare have rapporten og forsvinde igen.

Han smiler og arbejder videre.

”Filen kan afhentes i receptionen”.

Jeg rejser mig, går hurtigt mod receptionen. Jeg er ikke i tvivl om, at han allerede er i gang med at kontakte sin overordnede, så jeg skal bare have loadet filen og forsvinde i en fart. Selvom mit ID er i orden, er der ingen grund til at blive hængende.

”Målet er ... en pige?!”

Munch ser måbende på mig. Hans lange ansigt er blevet endnu længere.

”Ifølge filen, så ja. Jon Saltos er et pigenavn, eller pige og pige. Hun er 19”, siger jeg og fylder glassene.

Vi sidder på hotelværelset. Det er aften og lampen over bordet kæmper for at oplyse spisebordet, hvor der står to glas og en flaske sprut.

”Men ikke desto mindre en pige. Hvem fanden vil have en 19-årig pige ryddet af vejen? Jeg er træt af at udføre opgaver for rige røvhuller, der vil have deres elskerinder ryddet af vejen!”

”Et job er et job. Vi er ved at løbe tør for muligheder”, siger jeg. Munch ser lettere forarget på mig. Han har en svag side, når det gælder kvinder og børn.

Vi sidder tavse et par minutter. Jeg fylder glassene, sukker. Vi har begge en svag side, hvad kvinder og børn angår.

”Hvad gør vi, nogen forslag?”.

”Vi undersøger det her nærmere, dropper opgaven, hvis vi synes, den stinker”.

”Så er vi ude”, siger jeg og sætter glasset fra mig.

”Jeg har, hvad jeg skal have. Og jeg må sige rent ud, at jeg slet ikke bryder mig om at skulle slagte en ung kvinde”.

Jeg ser på min makker. Han har ret.

”Okay, hør her. Vi undersøger det her til bunds. Hvis det viser sig, at Jon Saltos er en massekiller med adskillige liv på samvittigheden, så ryger hun. Men hvis hun bare har forladt den forkerte mand, så gør vi intet. Vi forsvinder”.

”Hvis hun er ren, så giver vi hende et vink og forsvinder. Vi gør det her på den rigtige måde. Ingen halve løsninger!”, siger Munch og ser hårdt på mig.

Jeg nikker og hælder mere Pinja i glassene.

”Okay. Jon Saltos forlader lejligheden klokken 9:00. Jeg har et møde med PR-manden på GeoCorp 9:30, så du går ind klokken 10:00, ingen problemer der”, siger Munch og tænder en Nitro. Jeg bestiller to kaffe mere. Caféen er næsten fuld, det er tidligt på formiddagen. Vi har været i Tagawin omkring en uge nu og vi er ved at være færdige med forundersøgelserne. Vi har ikke fraveget vores rutiner med en tomme, selvom det har udviklet sig lidt anderledes end vi havde regnet med.

”Vi må vel konkludere, at Jon Saltos ikke er værd at forsvinde”, mumler Munch og tværer en halv Nitro ud i askebægret.

Jeg er enig, men vil være helt sikker før vi tager den endelige beslutning.

”Jeg går ind i lejligheden i morgen, mens du taler med PR-manden. Vi lukker den her ned i morgen”, siger jeg og betaler for kaffen.

Jeg står foran Saltos’ lejlighedskompleks. Venter tålmodigt på, at nogen kommer ud ad gadedøren og så smutter jeg ind, finder hurtigt lejligheden og dirker låsen op.

Lejligheden er ikke stor. Stuen er lys og der er et stort bord og en stol. Ingen sofa, ingen billeder, ingen personlige ting. Jeg kan høre mine skridt give genlyd i det næsten tomme rum.

Da jeg går hen imod soveværelset, hører jeg en knirken derinde fra. Jeg stopper midt i en bevægelse, holder vejret. Der skulle ikke være nogen i lejligheden. Jon Saltos burde være på arbejde. Jeg bander for mig selv og træder hurtigt ind mod væggen og holder vejret. Der er et eller andet galt.

Munch har bekræftet, for mindre end en halv time siden, at Saltos er på sin arbejdsplads. Hun burde sidde og programmere feltmatrixer, så hvem fanden er i soveværelset?

Jeg holder vejret. Lytter, mens jeg fisker den bredbladede Creed frem fra hylsteret ved lænden. Håber, at jeg ikke har taget en kniv med til en skudduel.

Pludselig eksploderer den sikre linje i mit øre.

”Gecko, kom ud derfra! ... Vi er”. Forbindelsen afbrydes.

Jeg træder et skridt tilbage.

Jeg hæver Creed'en og stiller mig i angrebsposition. Personen derinde er i bevægelse igen. Jeg går ned i knæ og venter, forsøger at åbne forbindelsen til Munch, men linjen er stendød. Jeg ser en skygge på gulvet i døråbningen, hører en hvæsen og et grynt, mens Munchs sidste ord runger i mit hoved. Vi er ... hvad?

Personen kommer ind i stuen. Og da jeg hamrer Creed'en ind i siden på ham, går det op for mig, at hele den her opgave med stor sandsynlighed bliver vores sidste.

Min højre hånd og arm bliver følelsesløs, da dolken med en højn metallisk klang skrider hen over et kropspanser i en sort nuance, jeg aldrig har set før. Jeg mærker et eller andet gribe om mit håndled, hører det knække som en tør kvist. Inden jeg når at skribe, opfanger min næse en lugt, som minder om en blanding af støv, kalk og mødding. Noget rammer min hals og verdenen forsvinder i et sort glimt.

Da jeg vågner, føles det, som om jeg har drukket en hel kasse Pinja. Jeg ligger på gulvet, min krop er følelsesløs og mit hoved er som vat. Jeg forsøger at sætte mig op, men jeg kan ikke bevæge en eneste muskel. Jeg forsøger at dreje hovedet og efter et par minutter lykkes det mig.

Jeg kan se min højre arm ligge med undersiden opad og en hånd, der sidder i en mærkelig vinkel. Håndrodsknoglen stikker ud og jeg kan se den hvide knogle, kødtrevler og blodårer, der er flå- et over. Enderne ser brændte ud. Nå, jeg er ligeglads, det er ikke min hånd. Jeg kan ikke mærke smerten, så det kan ikke være min hånd. På den anden side; jeg genkender ærmet på den hvide jakke, der er farvet af noget, der mistænkeligt ligner koaguleret blod.

Så mon ikke det er min hånd?

Hvor er jeg? Der er hvide klinker på væggene, lyset er skarpt. Det går op for mig, at jeg ligger i badeværelset. Jeg ser hen mod døråbningen, hvorfra tunge skridt nærmer sig.

Efter en evighed kommer en skikkelse til syne i døråbningen. Jeg kan følge det sorte kropspanser, der slutter tæt om et par sorte støvler, op over knæene, lårene, op ad maven og op til en brystkasse, der ligner forstævnen på en shuttle. Min overmand er høj, så høj, at han må bøje hovedet i døråbningen og så bred, at hans kropspanser fylder hele døråbningen. Jeg ser op på ansigtet. Ansigtet er hundeaagtigt, øjnene sorte. En spids snude går i ét med munden, der ligner et hængsel besat med skarpe tænder.

Den ligner en kæmpestor sulten spyflue og den hvæser, hylér og klikker som en slukket bilmotor.

Taler den til mig? Der er pauser imellem hvæsene, som udstødes i en rytme, der ender i et højt spørgende hvin.

"Jeg forstår ikke, hvad du siger. Brug oversætteren".

Tauri ryster på hovedet, hvæser, hviner og stirrer.

"Slå den skide oversætter til! Jeg forstår ikke, hvad du siger!". Tauri hylér, hvæser og udstøder en hakkende lyd, der minder om en sav, der skærer igennem metal og kød.

"Griner du, dit svin?!". Jeg forsøger at komme op og sidde.

Tauri træder helt ind i badeværelset, løfter sin fod og hamrer støvlehælen ned på mit i forvejen smadrede håndled. Jeg skriger og besvimer.

Jeg vågner ved, at Tauri hælder en spand vand på mit ansigt. Jeg hoster og vil tørre vandet væk fra mit ansigt, men min venstre arm bliver holdt i et jerngreb. Tauris ansigt er to centimeter fra mit og dens ånde stinker af råddent træ og læsket kalk.

Den stirrer på mig, knurrer, hylér, klikker og så hører jeg et højt knæk, da den brækker min arm. Jeg skriger.

"Hvad vil du, din satan!?", brøler jeg.

Mit hoved er ved at eksplodere af raseri, afmagt og smerte.

"Kom nu, så få det overstået!".

Tauri bevæger sit ansigt hen til mit øre. Jeg kan mærke dens ånde, høre dens kæber bevæge sig. Det lyder som glas, der skærrer i dødt væv.

Jeg hører den kæmpe med ordene. Den kæmper med vokaler og konsonanter, forsøger at sige det så klart som muligt, forsøger at tale, så jeg kan forstå.

Og nu kommer ordene. Skurrende, de stødes ud, langsomt, men ikke til at tage fejl af:

“Tii ... eer... klo ... renn ... Hvoo ... errr ... Tii ... eer ... klo ... reen?!?”.

Forsvindingspunkter

M u n c h

Asteroiden kredser om månen

Den klynger sig til tyngdefeltet som en baby til sin moders varme krop.

Da vi træder ind i ankomsthallen, er det første, vi ser, det store hologram af kultlederen Alex Tenka, der smiler til os. Jeg skæver hen til Fede og tænder en Nitro.

”Velkommen til Asteroide NP 645, også kendt som Tvillingen. Tvillingen er resultatet af mange års anstrengelser for at opbygge et alternativ til det liv, vi kender. Tvillingen bygger på traditionen, der oprindeligt blev kaldt for Buddhisme, men som vi nu kender som Den Gyldne Vej. Den Gyldne Vej byder dig velkommen. I overensstemmelse med vores tro, beder vi dig aflevere alle elektroniske genstande og lukke ned for al ekstern kommunikation”.

Jeg klapper Fede på skulderen.

”Så må vi hellere aflevere vores håndbagage til vagthavende”.

Jeg smider skoddet på gulvet.

”Som Talbot sagde: En flok fanatikere”, mumler Fede.

”Denne park er en Ark. Det synlige bevis på, at videnskab og tro kan gå hånd i hånd. Trofim-buske fra Anchora, roser fra Jorden, Semi-kravlere fra Mranda, flora fra hele Systemet er samlet her”. Guiden plaprer løs, mens vi kører igennem parken, som strækker sig over flere kvadratkilometer. Under den blå himmel kan man høre fugle og dyr pusle.

”Pæn udsigt”, siger Fede og griner.

Jeg tænder en Nitro og ser rundt på herlighederne.

Bistadet er på størrelse med en gennemsnitlig by, men her er ingen køretøjer, ingen støj, ingen hektisk stemning af handel og kaos. Husene er lavet af monokoral og polyglas. Farver og former virker tilfældigt placeret. Spir og tårne af polyglas gnistrer, runde bygninger skyder op som svampe. Langhuse holdt i blå og gyldne farver, små rækkehuse i rødlige nuancer, komplekser i sort neolit.

"Bistadet er en organisme, der ånder i stilheden, opbrudt af områder af grønt, hvor Tvillingens faste og midlertidige beboere slapper af".

Jeg bliver træt af guiden og slukker for ham.

"Hvad siger du til udsigten?", mumler jeg, mens jeg stirrer ud igennem det store vindue. Derude hænger Tigerkloen. Rumskibet er matsort, ser potent ud og er næsten en kilometer langt.

"Jeg må sige, at jeg for en gang skyld mangler ord".

"Jeg undrer mig lidt. Det hænger bare der og ... hænger. Ingen reaktion på vores forsøg på kontakt. Hvor kommer bæstet fra?". Jeg vender mig om og ser rundt på forlystelseskvarteret, der er tomt. Ligesom resten af Tvillingen.

"Min ven, jeg er ligeså mystificeret, som du er".

"Og hvem døber et skib Tigerkloen? Fortæl mig lige igen, hvad det er, vi laver her?".

Jeg ser på Fede, ryster på hovedet, sukker. Der er flere ting her, der kan undre en rationelt tænkende mand. Hvorfor slæber en flok fanatikere en asteroide hen til en livløs planets måne, døber den Tvillingen og lever som en flok tiggermunke, mens de ser på en død planet og på et fartøj, ingen aner hvor kommer fra? Jeg stikker hånden i lommen og fisker pakken med Nitro op og tænder en.

"Får penge for at udføre et stykke arbejde".

Fede klør sig på sin skaldede isse og ser ud på skibet.

"Hvis fjolset er parat til at betale, er jeg ligeglad med, om svaret er et, han har hørt tusinde gange", siger jeg.

"Hr. Gecko, Hr. Munch, kom indenfor, må jeg byde på en drink?".

Jeg nikker og Fede takker nej. Jeg ser rundt i Talbots kontor. Bortset fra et kæmpe skrivebord og de tre stole, vi sidder i, er kontoret tomt.

Talbot rækker mig drinken og sætter sig og stirrer træt på os. Han slår ud med armene og ser rundt i kontoret.

Vi er på øverste etage i Talbot Inc, et konglomerat, der handler med alt fra aktier til neoplast. Vi kan se hele Mranda City og mere til. Jeg

sukker og ser hen på Fede, der børster et støvkorn, ingen kan se, væk fra jakken.

"Mine Herrer, velkommen. Jeg håber, at rejsen var behagelig? De ved, hvem jeg er, så lad os ikke spille tiden".

Jeg tænder en Nitro. Fede stirrer på sine negle. Det her kan vi til hudløshed.

"Min datter er ombord på Tigerkloen. Det er jeg sikker på. Jeg vil bare have det bekræftet. Hvordan ved jeg ikke, det er her, De Herrer kommer ind. Mine ... folk fortæller mig, at I er eksperter i at finde folk. Den ekspertise er jeg parat til at betale godt for".

"Hr. Talbot, De er klar over, at ingen – og jeg mener ingen – ved, hvad der er ombord på Tigerkloen?".

"Hr. Gecko, jeg kender hele historien. Og mere til. Jeg ved også, at hvis der er nogen, der kan komme til bunds i det her, så er det Jer".

Fede ser på Talbot med et smil, der kan smelte en sfinx.

"Hr. Talbot, fortæl om Deres datter".

"Milla er 22, hun stak af til Tvillingen, da hun var 17. Jeg har prøvet at få hende ud, men de fanatikere er ... var ... vilde med sikkerhed og jeg har mit ry at tænke på".

"Så De ville ikke sende det tunge skyts af sted", bryder jeg ind.

Fede løfter diskret et øjenbryn, beder mig om at klappe i.

"Hr. Talbot, De er en klog mand. De har forsøgt og udtømt alle muligheder; De ved at der ikke er mere at gøre. Hvorfor betale os for et job, der er dømt til at mislykkes?".

"I har ry for at få løst ... episoder, andre har opgivet".

"Men vi kan ikke udrette mirakler. Er De sikker på, at De vil smide penge efter en tabt sag?".

"Jeg er parat til hvad som helst for at få en afslutning på det her. Jeg vil have vished".

"Fortæl os mere om Deres datter".

"Milla har altid været flagrende. Jeg har opdraget hende til at sætte spørgsmålstegn ved alt. Også selvom Forummet har været mindre ... glad for mine opdragelsesmetoder. De sataner blander sig i alt. Men de har brug for mig, så de ser igennem fingre med deres samarbejdspartners ... svagheder".

"Hr. Talbot, Deres datter?"

"Undskyld. Milla tog til Tvillingen for at finde sig selv. Jeg var ikke meget for det. De her religiøse hyklere er ikke min kop te".

"Deres datter, hvornår hørte De sidst fra hende, hr. Talbot?", afbryder Fede. Nu er han ved at være træt af udenomssnak. Jeg smiler og hælder det sidste af drinken i mig, smider skoddet ned i det tomme glas.

"Hun fortalte, at Tenka havde bedt hende om at blive hans personlige sekretær og at hun havde sagt ja. Det var det sidste, jeg hørte fra hende. Det er to år siden".

"Hr. Talbot, hvad er det egentlig, De vil have os til?", spørger Fede, mens han ser tomt ud i luften.

"Jeg vil have, at I kommer ombord på den forbandede tingest og finder ud af, om min datter er der!"

Fede retter sig op i stolen.

"Hr. Talbot, De bestemmer selv, hvad De spilder Deres penge på. Vi tager jobbet, men lover ingenting", siger Fede og rejser sig fra stolen.

"Det er alt, jeg beder om, Mine herrer".

Vi har brugt vores kontakter hos CT til at komme ombord på Tvillingen. Det tog hårdt på vores kredit, men man skal jo overleve og pengene fra Talbot er gode, så det er dét værd.

"Hvordan griber vi det her an?", spørger Fede med munden fuld af mad.

Jeg sætter tænderne i et strudselår og drikker vin fra Melciot. Restauranten på øverste etage, med udsigt til Tigerkloen, er holdt i rødt krom og sort neoplast. Det er som at sidde inde i maven på et metaluhyre.

"Æder os tykke og fede i en uges tid, spiller lidt på Kasino R og så beder vi om regningen fra Talbot", siger jeg, mens jeg tørrer mig om munden med en kæmpeserviet.

"Det er så absolut en mulighed. Vi kunne dog også tage en smuttur og se lidt på Tigerkloen. Jeg er nysgerrig". Fede ser på mig og smiler. "Er du ikke nysgerrig?"

"Jo. Lad os bare tage på turistvisit. Det kan da ikke skade. Lad os besøge de indfødte".

Vi klinker og ser op på Tigerkloen, der hænger tavs og utilnærmelig deroppe. Hvilke hemmeligheder gemmer dette ukendte skib på? Hvad gemmer det sorte, uigennemtrængelige bæst i sit indre?

”10.000 kilometer igen, så er vi ved grænsen”

Fede ser ud ad vinduet, mens han kører en hånd henover sin skaldepande. Han ser ud på Tigerkloen. Det er umuligt at bedømme størrelsen, når man nærmer sig i en cruiser, der er 35 meter lang. Det må svare til en Pizi-fisk, der svømmer ved siden af en skælhval.

”5.000”, mumler Fede, ”Så er vi ved at være der”.

Jeg tænder en Nitro og skæver hen på ham, mens han sidder tilbage på stolen og knipser et eller andet væk fra ærmet.

”Hvordan er det lige, at Talbot vil have, at vi kommer ombord på den tingest?”, mumler jeg, mens vi nærmer os grænsen. ”Ingen har kunnet komme tættere på end de 1.000 kilometer. Det må være de letteste penge ned i lommen, vi har lavet indtil videre”.

”Det er ikke vores problem. Vi undersøger fakta og så indkasserer vi. Vi har advaret manden. Han er desperat”.

Fede rejser sig fra stolen og går hen til vinduet. Han stikker hænderne i lommen og stirrer ud på Tigerkloen.

”Det der undrer mig mest er, at Forummet bare har opgivet at få fingrene i sådan et klenodie. Vi har arbejdet for dem, vi kender dem. Det ligner dem ikke at opgive”, siger Fede og ser tankefuld ud.

”Selv de aber ved, hvornår man skal stoppe”.

Jeg rejser mig fra stolen, stiller mig hen ved siden af ham.

”Så slutter turen”, siger jeg. ”Nu kan vi tage tilbage og sige, at vi prøvede. Vi tog ud og undersøgte Tigerkloen, Hr. Talbot, men vi kunne ikke gøre mere, end de skarpeste hjerner i galaksen har gjort; observeret og målt. Målene stemmer, den er hverken blevet større eller mindre. Betaling ved kasse 1, tak”.

Fede smiler.

”Skal vi tage en drink og vende næsen hjemad og spille på kasino, mens vi venter på hjemtransporten?”, spørger jeg og går hen mod døren ud til passagerkabinen, der minder om en restaurant ombord på en luksusyacht. ”Hvad vil du have? Det sædvanlige?”.

"Munch, vent lidt", siger Fede med overraskelse i stemmen.

"Hvorfor er vi ikke stoppet?"

Jeg vender mig om og ser ud ad vinduet. Jeg går hen til instrumenterne og ser, at vi er 700 kilometer fra Tigerkloen.

"Vi har overskredet grænsen?"

"Det var satans!", siger han højt.

Han bander aldrig, så han må være lettere chokeret.

"Rolig nu. Det er sikkert en fejl. Vi standser lige om lidt".

Jeg forsøger at holde masken, men kan mærke, at mine nakkehår har rejst sig. Jeg ser ud på kolossen, der fylder hele udsigten nu.

"Hvad har du på dig?", spørger jeg, mens jeg stikker hånden ind under jakken og får min Glock ud af skulderhylsteret. Jeg tjekker instrumenterne igen. 200 kilometer.

"Jeg har min SW".

"For satan da! Lad os se, om vi kan vende skuden. Vi tager tilbage, henter gearet og kommer tilbage med det store arsenal", siger jeg, mens jeg trykker febrilsk på instrumentpanelet og forsøger at slå autopiloten fra.

Jeg ser hen mod vinduet, hvor Tigerkloens detaljer nu kan ses med det blotte øje. Sort metal, der absorberer lyset og som minder om sandslebet koralsten. Vi er kommet ind fra forstævnen, men glider nu hen langs Tigerkloens side.

"Munch?"

Jeg står og glaner ud på siden af bæstet. Hvor tæt på er vi? Jeg ser ned på instrumentpanelet, men alt er dødt, slukket. Hvem styrer cruiseren?

"Munch!"

Jeg ser op på Fede, der står og stirrer ud på det sorte metal. Og ser, at der er en smal stribe blåligt lys i det sorte. Den smalle stribe udvider sig og bliver til en firkant.

"Jeg ser det, er det ... en indgang?"

"Det håber jeg. Alternativet er, at vi er ved at blive skudt til atomer", mumler Fede.

"Hvorfor skulle vi blive blæst ad helvede til, når vi er kommet hertil? Vi er kommet forbi grænsen. Det må der være en grund til".

Jeg peger ud på lyset og opdager, at jeg stadig har Glocken i hånden. Jeg ser på den, beslutter mig for, at dette ikke er tidspunktet til at stå og vifte med den og stikker den i skulderhylsteret igen. "Hvad fanden sker der?", siger Fede. "Hvorfor i alverden bliver vi inviteret indenfor? Hvorfor ikke invitere de tunge drenge?". "Det må være vores vindende personligheder", siger jeg og griner nervøst.

"Hvad gør vi?". Han vender sig om mod mig, ser spørgende på mig. Hans hvide jakkesæt lyser svagt blåligt. Og så går lyset ud i cockpittet.

"Vi tager den drink, venter og ser, hvad der sker", siger jeg og går ud mod passagerkabinen, hvor lyset også er gået. Mens jeg bevæger mig hen mod baren, bliver det blålige lys stærkere. Jeg når hen til baren, skænker to store drinks og går tilbage til Fede, der har sat sig ned i en af stolene. Jeg rækker glasset til ham.

"Skål, gamle dreng".

Vi slår glassene sammen og bunder, mens den lysende firkant fylder hele vores udsyn og vi bliver trukket ind i bæstets bug.

Vi bliver ledt ind i noget, der minder om en hangar, men der er intet, der minder om shuttles eller cruisers i denne kæmpe balsal af et rum. Det er umuligt at vurdere, hvor stor hangaren er, men der kan snildt være 1000 af vores cruisers herinde. Jeg ser hen på Fede, der ligner et stort spørgsmålstegn.

"Hvad tænker du?", spørger jeg og forsøger at skjule min nervøsitet.

"Jeg ved ikke ... hvorfor os? Det virker simpelthen absurd. Efter alle disse år og så er det os, der vinder i lotteriet?".

"Nogen skal jo vinde", kvækker jeg.

Lyset er skarpt, men det virker, som om det bliver svagere, jo længere vi kommer ind i Tigerkloen. Gulvet og væggene ligner gråt marmor og det er, som om det pulserer, som om det ånder. Jeg går helt hen til cockpittets vindue og stirrer op mod loftet, men det fortaber sig i mørke.

Det virker, som om det tager en evighed, før vi stopper. Jeg har opgivet at holde styr på tiden.

"Hvad så nu?", siger jeg. "Skal vi bare blive her og se, hvad der sker eller skal vi tage tyren ved hornene?"

Lyset vender tilbage. Luftslusen summer.

"Jeg håber, at de, hvem det så end er, der inviterer til kaffe, har sørget for, at vi kan indånde luften", mumler jeg, mens slusen går op. Vi er blevet parkeret foran en dør, der lydløst glider til side. Vi ser på hinanden, nikker og går ind ad døren. Der er kun én vej at gå. Vi står for enden af en gang, der ser ud, som om den fortsætter i en evighed.

"Hvad siger du, står der en velkomstkommité for enden eller er vi alene ombord på denne prægtige skude?"

"Aner det ikke. Vi må se", siger Fede.

Jeg nikker. Vi fortsætter hen ad gangen, der er lavet af det samme grå materiale som hangaren. Og det pulserer på samme måde. Jeg rækker ud og rører ved det. Det er hårdt som marmor, men det summer, vibrerer.

"Hvad tror, du væggene er lavet af? Det minder ikke om noget, jeg har set før".

"Nu ved vi jo ikke, hvem der har parkeret her. Men mon ikke det hele er ... fremmedartet?", siger Fede og smiler.

Mens vi går, skifter væggene umærkeligt farve, hen i det blålige skær fra før.

Jeg sveder, selvom her ikke er synderligt varmt. Efter en lille halv time står vi foran en dør, der minder om en membran.

"Jeg tror, at vi er ved at være ved vejs ende".

Membranen opløses og vi træder ind i et stort rum. Der er højt til loftet. Rummet er aflangt og væggene lyser svagt rødt. Det er mindst lige så stort som hangaren, men et eller andet gør det anderledes, udover det underlige lys. Jeg ser på Fede, der har bevæget sig hen mod den ene væg.

"Hvad glør du på?"

Jeg går hen og stiller mig ved siden af ham. Jeg har svært ved at afgøre, hvad det er, han står og glaner på. Væggene er ikke vægge, men snarere en hinde. Jeg står og ser på ... hvad?

Jeg rører ved hinden. Den er blød, organisk, men selvom jeg trykker min hånd hårdt imod den, giver den ikke efter. Hinden er varm, blød, hård, kold, fugtig, tør ... og det skræmmer mig. Jeg ser på Fede. Han står bare og stirrer ind i væggen.

Inde bag den rødlige hinde kan jeg se noget, der minder om skikkelser placeret i noget, der minder om ... Jeg vender mig, ser rundt i det store rum og så går det op for mig: Hele det enorme rum er plastret til med kokoner.

"Fede? Er du der?", spørger jeg, mens jeg stirrer rundt på de tallose kokoner.

På trods af at det er svært at se, hvad der præcist er i kokonerne, er jeg ikke i tvivl. Talbot har ret: Fjolserne fra Tvillingen er om bord på Tigerkloen. Hans datter er her et eller andet sted. Blandt de tusindvis af sølle skrog, der er fanget her bag den rødlige hinde.

"Lad os komme væk herfra. Nu! Vi fortæller Hr. T, at vi ikke fandt ud af noget og så glemmer vi det her. Det her er alt for sindssygt, for stort", kvækker jeg, mens jeg går hen til Fede og rusker blidt i ham.

Fede rømmer sig og ser overrasket på mig.

"Jeg tror sgu, at Tigerkloen forsøger at fortælle mig et eller andet", siger han og ser forundret på mig.

"Jamen, det er jo fint. Og har Hr. Tigerklo også fortalt dig, hvordan og hvornår vi kommer væk herfra?", halvraber jeg.

"Det er nærmest følelser, symboler. Jeg kan ikke sætte ord på, det er rodet...", siger han med lav stemme.

Jeg er ved at blive vred. Vred og bange. Vi er jo bare to frie agenter, der vil lave en skilling. Vi er ikke budbringere for en eller anden overjordisk race, der har kapacitet til at kidnappe væsener fra gud ved hvor og smide dem i nogle kokoner i et enormt rumskib. Vi er bare Munch og Gecko, Opryddere et al.

"OK, Vi går nu. Samme vej tilbage. Vi sætter os ind i cruiseren og flyver tilbage til Tvillingen", siger Fede og ser med ét meget beslutsom ud.

Jeg sukker og klapper ham på skulderen. "Bedste forslag fra dig i en time", mumler jeg lettet.

"Jeg regner med at få en forklaring på et eller andet tidspunkt", siger jeg, mens vi lukker luftslusen til cruiseren og jeg styrer direkte mod baren. Jeg finder to glas og smider cognac i dem, går hen til Fede og rækker ham et glas.

Vi ser ud på Tigerkloen. Den er ikke blevet mindre skræmmende. Den ligner en flyvende kiste.

"Hvad sagde den?", spørger jeg og ser ud på skibet, der glider væk fra os.

"Hvad har den ... fortalt dig?", spørger jeg igen.

"Det er rodet og volapyk, billeder og følelser ... fornemmelser".

"Og hvad fornemmer du?".

"Vær ikke bange".

"Jeg er ikke bange, bare nysgerrig!", siger jeg irriteret.

"Det er ... beskeden ... Se ud ad vinduet".

Jeg ser ud på Tigerkloen. Vi er ved at være tilbage ved Tvillingen.

"Hvad er det, jeg skal se?".

"Vær tålmodig", siger han lavt.

"Det kan du sgu sagtens". Jeg standser forbløffet midt i sætningen. Tigerkloen er væk. Det ene øjeblik er den der og nu. Er den væk?!? Jeg blinker og ser efter en ekstra gang.

"Hvad fanden skete der lige dér?", spørger jeg og ser hen på Fede.

"De er færdige her. De skal videre".

"Og det er så bare det? De høster en ordentlig bunke folk og så 'Hejsa, vi må videre'?"

Fede trækker på skuldrene.

"Vær ikke bange ... Sikke en masse postyr, bare for at overbringe en besked på tre ord, er det ikke?".

Fede sipper lidt til cognacen.

"Når bare vi bliver betalt", mumler jeg, mens jeg tænder en Nitro.

"Den kunne ikke bare sende en besked via ultranettet?", mumler Fede. Jeg griner og bunder glasset, slapper lidt af.

Vi har lagt til ved Tvillingen, men har ikke travlt med at gå fra borde. Jeg skænker os en ny drink og kaster et sidste blik ud i det tomme rum, som Tigerkloen har efterladt.

Gecko

Perronen er på forunderlig vis tømt for mennesker

Jeg ser kort hen på Munch og nikker. Vi er enige; det er lidt for tilfældigt til at være et godt tegn. Munch står afslappet i sit sorte jakkesæt, med den ene hånd i lommen og den anden på skulderen af den lavstammede mand.

Vores pakke hedder Pritchard Ash, men er bedst kendt under navnet PA. Han er næstkommanderende i CotBH og ham har vi tænkt os at tjene en mindre formue på. Ikke på at udlevere ham til myndighederne, men til en rivaliserende organisation, der meget gerne vil høre lidt om, hvorfor CotBH i tre aktioner har udraderet halvdelen af deres topledelse.

Vi har ikke kapitaliseret som vi gerne ville på Talbot-sagen. Vi fik selvfølgelig vores betaling, men da Talbot, med hjælp fra Forummet, fik lagt låg på de finere detaljer i forbindelse med Tigerkloens forsvinden, så er det ikke en sag, som vi nødvendigvis kan skrive på CV'et. Talbot var ikke just begejstret for at høre, at vi ikke havde hans datter med hjem, men vi slap med et rap over fingrene. Hvorfor er en gåde.

Og her står vi så, tre mand høj og venter på Magleven til Caris og her er mistænkelig tomt. Magleven glider ind på perronen. Vi får PA bakset ind i en tom kupé og parkerer ham i et hjørne. Munch sætter sig ved siden af PA, som ser på mig med løftede øjenbryn. "Er der noget, De gerne vil fortælle os?", spørger jeg og smiler.

"Jeg har intet at sige", snerrer PA.

"Hvordan har Obersten tænkt sig at gribe det her an?"

"Obersten vil sikkert dræbe jer langsomt og jeg vil med stor sandsynlighed grine højt, mens han arbejder med jer".

"Skal vi ikke bare lukke ham ned?", afbryder Munch og lister en neurobuster op af lommen og sætter den på halsen af PA, der synker sammen som en karklud.

Jeg læner mig tilbage i sædet, børster lidt støv af jakken, der ser lidt slidt ud efter den lange tur fra Mranda. Munch har smidt jakken på sædet ved siden af PA.

Munch sukker. Hans lange ansigt ser slidt ud, med rynker og poser under øjnene. Han hiver den halvflaske Pinja, vi tog fra PA frem fra inderlommen, drikker og giver mig flasken.

"Skål for PA". Jeg smiler og tager et ordentligt hiv.

Jeg vågner ved, at nogen giver mig en lussing. Jeg kan ikke fokusere, blinker et par gange og får sat verden sammen igen. Og det er ikke en verden, jeg bryder mig om.

Jeg kan se, at Munch sidder over for mig og ser lidt forundret ud. Han har en hudafskrabning på højre kind. PA sidder ved siden af ham og smiler, mens han masserer sin højre hånd.

"Kunne I lide Pinjaen?", spørger han med et grin og ser hen mod døren, hvor en mand står med en pistol. Jeg ser hen på ham. Han er stor, har viltært rødt hår og et skæg, der når ned til maven. Han ser på os og smiler.

"I er vågne, mine herrer. Jeg beklager den lidt hårdtslående vækning, men Pritch var ... lettere ophidset".

"Og du er ... hvem?", spørger Munch surt, men vi kender begge svaret på det spørgsmål.

Obersten ser på os og ryster på hovedet. Han sætter sig på kanten af bordet ved vinduet. Han hiver en pakke Nitro frem og tænder en. Med Munchs sølvlighter. Munch skuler ondt til ham og rækker en hånd ud efter pakken. PA stikker ham en lussing, hiver neurobusteren frem og skal til at sende Munch i koma, da Obersten stopper ham.

"Lad manden ryge, Pritch, det er trods alt hans cigaretter og fyr-tøj", siger han og kaster pakken og lighteren hen til Munch.

"Mine herrer, I skal bare svare på ét spørgsmål, ikke stille dem". Munch tænder sin Nitro og ser på mig, mens han ryster træt på hovedet.

"Hvem gav jer Pritchs hotel?", spørger Obersten.

"Vi kan desværre ikke give Dem navnet", siger Munch, inhalerer dybt, mens han ser på PA.

"Vi er jo professionelle".

PA skæver hen til Obersten, der nikker og hamrer neurobusteren ind i tindingen på Munch, der synker sammen i stolen.

”Hr. Gecko, jeg beklager vores behandling af Hr. Munch, men vi har ikke brug for sarkasme. Vi har brug for svar og dem skal vi have, inden vi rammer Stationen og gerne uden brug af hårdhændede metoder. Det er ikke vores stil”, siger Obersten og slår ud med armene.

”Bomber og gidseltagninger er ikke hårdhændede metoder?”.

”Vold kan være nødvendig, men man skal vide, hvornår den skal bruges. I virker ikke som mænd, der knækker hurtigt, så PA vil kun lege, hvis der ingen andre muligheder er tilbage. De virker som en fornuftig mand, Hr. Gecko, tænk lidt over tingene ... Vi rammer Stationen om 50 minutter, så De har ... en halv time at tænke i”.

"Nå, Hr. Gecko, har De fået tænkt over tingene?"

Jeg ser hen på Munch, der stadig er bevidstløs. PA sidder ved siden af ham og ser hen på mig, mens han jonglerer med neurobusteren og ryger en af Munchs Nitro. Obersten smiler og ser spørgende på mig.

"Nå, hvad siger De, Hr. Gecko?"

"Jeg plejer at konferere med min kollega, før jeg tager sådan en beslutning."

"Det må I springe over denne her gang".

Jeg ser på Munch.

PA ser kort på sit ur og ser ubekymret på mig.

Jeg giver dem navnet på vores kilde.

"Vi takker, Hr. Gecko. Pritch?". Obersten ser hen på PA, som smider neurobusteren på skødet af Munch og tager en flad metal-kasse på størrelse med et cigaretetui frem fra sin inderlomme.

Han kører hånden henover den, mens den blinker i en gul nuance, der minder om rav. Obersten træder hen til PA, lægger en hånd på hans skulder. Han ser på mig og peger på Munch.

"Når Magleven standser på Stationen, så få Hr. Munch ud. I har 10 minutter til at finde et tog sydpå, tag ikke til Caris med det her".

Jeg ser på dem, mens PA kører hånden på kryds og tværs på metalkassen og udstøder lyde, som minder om en blanding af et hyl og lyden af et ladegreb.

Kupéen eksploderer i et gult, blændende glimt. Efter et par sekunder lyder der et brag, der får mine trommehinder til at knase. Jeg famler mig hen mod Munch, får ham op at stå. Hvor lang tid har vi?

Da jeg begynder at kunne se igen, er vi er alene i kupeen. Jeg smider Munch op på skulderen og går hen til togdøren, mens toget bremses ned. Jeg vakler ud på perronen, ser efter Obersten og PA.

Perronen er tom. De er simpelthen forsvundet ud i den blå luft. Jeg løber i en tilfældig retning, væk fra øst-vestaksen. Jeg kan se

en perron, hvor der holder et tog, satser på, at det kører i den rigtige retning og kæmper mig ind i det. Jeg finder en kupé, smider Munch på det hårde plasticsæde og venter på, at han vågner.

Munch er lige kommet til bevidsthed. Bulen på hans tinding ligner en moden grapefrugt og han er i et ondt lune.

"Hvad fanden sker der? Hvor er min jakke?", knurrer han, mens han famler efter sine Nitro.

Jeg fortæller ham om PAs og Oberstens exit.

"Du nåede ikke at skyde et par huller i dem?", mumler han og opgiver jagten på cigaretterne.

"Jeg var blind og døv og havde travlt med at få os ud".

Munch sukker og tager sig til tindingen.

"Hvad fanden har de to aber tænkt sig at gøre?".

"Uanset hvad det er, så tror jeg ikke, at det er sundt at opholde sig på Stationen meget længere", siger jeg og ser ud på perronen, mens Magleven sætter i gang.

"Jeg kunne godt bruge en drink. Er der ikke en bar et eller andet sted på dette lortetog?", spørger Munch.

Vi finder en autobar og mens Munch trækker et par flasker, tjekker jeg det lokale netværk, der er i vildt oprør.

"Munch?".

"Uhum". Han er midtvejs i en kvartflaske lokal whisky.

"Tjek lige det lokale net".

Han smider flasken i skraldespanden, ser noget friskere ud nu. Han giver mig min flaske og jeg tager en tår, mens han tjekker nyhedsflowet.

"De to er nogle giftige sataner. Hele øst-vestaksen er lagt ned", snerrer han.

Vi går tilbage til kupéen.

Munch ser tankefuldt på mig, mens han trommer på armlænet.

"Fortæl mig lidt mere om den der smarte dims. Det lyder jo som den rene magi", siger han og ser udfordrende på mig.

"Jeg er fuldt ud klar over, at det lyder vanvittigt, men jeg ved, hvad jeg så!", siger jeg og ser skarpt på ham.

"Fornemmede, Fede. Du sagde, at du ikke kunne se eller høre noget. Der er stor forskel på at se og fornemme".

"Nu var det sådan set først, da tingesten bragede løs, at jeg ikke kunne se og høre noget som helst. PA stod med den i hånden og så forsvandt de. Og jeg er sikker på, at de ikke var i kupeen, da jeg slæbte dit kadaver ud af toget!", siger jeg surt.

"Og heller ikke på perronen?".

"Heller ikke på perronen".

Resten af turen bliver der ikke sagt meget.

Vi har indlogeret os på et hotel i en lille by inde i landet. Holder lav profil et par uger, mens vi venter på, at tingene falder lidt til ro, så vi kan få en ny opgave op under neglene. Vi sidder skarpe og udhvilede på en restaurant holdt i gammel Terra-stil: runde borde, ternede duge, rigtige tjenere og fremragende vin fra en lokal gård.

Munch stanger tænder.

"Gamle dreng. Undrer det dig ikke, at to psykopater fra Santxia har fået fat i en teknologi, der kan teleportere folk, hvem ved hvorhen?".

"Jo, det gør det, men det er jo ikke første gang, vi ser ting forsvinde på den måde", svarer jeg og drikker af vinen.

Munch ser tankefuld ud. Han retter på den sorte vest, glatter på det stålgrå hår.

"Næh, men hvordan er teknologi fra Tigerkloen kommet ud på markedet, uden at vi har hørt om det?".

"Og det er ikke første gang, Forummet har holdt noget skjult, er det?".

Munch smiler, tænder en Nitro. Trækker på skuldrene.

"Nej, det er det vist ikke".

Stationen ligner et møl, der summer omkring en elefant

Den er flikket sammen af hovedmoduler fra et par fregatter og løsele fra hvem ved hvor. Den ligner ikke et typisk hovedkvarter for Forummet og det er første gang, at vi har hørt om en Residens i rummet og det gør vores opgave lidt mere besværlig. Ikke umulig, blot mere besværlig.

Jeg ser hen på Munch, der ryger og trommer med fingrene på armlænet. Shuttlen er gammel, slidt og lugter af rådne grøntsager. "Vores klient glemte vist at fortælle os om den lille detalje, gjorde han ikke?", knurrer han.

"Det gjorde han vist", siger jeg og griner.

"Det er jo ikke sådan, at man lige overser en Residens i farten, vel?"

"Det skulle man ikke mene".

Munch smider skoddet på gulvet, knalder hælen ned på det og bander. Hans lange ansigt ligner et surt udråbstegn. Han smiler ondt, mens han tænder en ny Nitro.

"Og den lille forglemmelse kommer til at koste ekstra. Sikke en idiot!"

"Det gør den og du har ret, min ven, vores klient er en idiot. Men vi løser opgaven, vi holder masken og smiler, når vi giver ham regningen og siger pænt farvel og på muligt gensyn", siger jeg, mens vi lægger til.

"Må jeg ikke skyde ham i knæskallen først? Bare lige for at statuere et eksempel?"

Han rejser sig op, strækker sig, så det knager, retter på jakke og skulderhylster. Han rager næsten hovedet mod loftet i shuttleen, der er en af de mindste, jeg nogensinde har set. Og ikke mindst været i. Jeg kæmper mig op af sædet, ser på ham.

"Lad os se, hvordan tingene udarter sig. Det kan være, at jeg selv får lyst til at skyde ham lidt også".

Stationslederen ser på Munch med et syrligt smil.

"Hr. Delveccio, hvorfor tror De, at Forummet har valgt at holde sig væk fra planeten? Det er ikke, fordi det flyder med luksus heroppe. Masdar er en lortebrun planet, ingen vil røre ved. Miljøet er simpelthen for besværligt at bosætte sig i, stormene kan splitte en by ad på lidt under en time. Vi hænger heroppe, fordi det er det nemmeste".

"Jamen så undskylder jeg da mange gange", mumler Munch med en ironi, der er til at skære i.

Jeg sender ham et blik, rolig nu, og ser mig om på Generalmajorens kontor, der ligner en munkecelle. Metalvæggene er malet sorte og vinduet ud mod Masdar og Moloko er blændet, så det er som at være i en blikdåse.

"Hr. Generalmajor, vi takker for gæstfriheden og sætter stor pris på, at vi sådan må mase os på. Men samtalen med Renti er uopsættelig. Vores arbejdsgiver har forretninger med ham, som vi skal glatte lidt ud på. Vi er væk igen om tre-fire timer og så hører De aldrig mere fra os", siger jeg og smiler bredt.

"Hr. Brown, I er velkomne. Jeg undskylder, men jeg har en sag på Masdar. Jeg regner med, at I selv finder ud af forretningerne med Sergaj. I har tre timer, så er det ud af vagten".

Jeg ser på Munch, der skal til at sige et eller andet, tager ham hårdt i armen og får gelejdet ham ud ad døren. Vi går hen mod døren til messen for at få fat i noget mad, mens Munch bander lavmælt.

"Slap nu af", siger jeg og lægger min hånd på hans skulder. "Lad os ikke lave ballade på en Station. Lad os komme hen på Moloko og få ordnet vores forretninger og komme ud af vagten igen".

"Jeg er helt rolig", knurrer Munch "men det her ender sgu galt!". "Ikke hvis vi holder hovederne kolde", mumler jeg.

L-orbiteren Moloko er omkring 700 kvadratmeter og med udbygningen har Sergaj Renti skabt sig et helt lille kongerige, med tjenestefolk, harem og hele molevitten.

Vi bliver ført ad snørklede gange af en høj, sorthåret kvinde, der ligner en blanding af en model og en bodyguard. Munch stir-

rer på hendes lange ben og jeg forsøger ikke at støde ind i ham, mens jeg ser på hendes smækre bagdel, der er indlejret i en rød nederdel.

Foran en dør vender kvinden sig om mod os og smiler, mens hun åbner døren ind til det mest latterlige kontor, vi nogensinde har set. Farvede kludedæpper, hynder på gulvet, broderier på væggene og en stank af røgelse rammer os, da vi træder indenfor. Jeg ser hen på Munch, som er ved at bryde sammen af grin, og jeg har selv svært ved at holde masken.

På en guldtrone sidder en spinkel mandsling iklædt sorte gevandter. Han har blondt hår og ringe på fingrene. Han ligner ikke en mand, der er værd at beskæftige sig med og slet ikke én, der kan betale en formue for at blive beskyttet af den nærmeste Residens. Ikke desto mindre; vi har læst på lektien og ved, hvad Sergaj Renti er for en mand.

Renti stirrer på os og snøfter.

"Delveccio og Brown. Det lyder som et dårligt advokatfirma. Eller som et par dårlige dæknavne. Hvad er I? Advokater eller lejemordere? Nå, samme surdej. Hvad kan jeg gøre for Jer?"

"Vi er sendt hertil af en klient, der mener, at du skylder ham en stor bunke penge og en undskyldning", siger Munch, mens han retter på jakken.

"Jaså. En undskyldning? For hvad? Jeg undskylder til ingen! Hvem er jeres klient? En idiot?". Sergaj sukker og giver et tegn til kvinden, der går ud ad en skjult dør bag tronstolen.

Munch går to skridt til højre og dækker døren.

"Vores klient kender De under navnet Farran. Får det en klokke til at ringe?", spørger jeg.

"Så det bimler." Sergaj griner og rejser sig fra tronen. "Farran. Så er I her ikke for at forhandle".

"Det kommer an på, om du har noget at handle med", siger jeg og ser hen på Munch. Han nikker, så jeg fortsætter.

"Vi kunne godt finde på at fortælle Farran en lille, hvid løgn, hvis det var. Der er visse ting, han glemte at fortælle os, da han

hyrede os. Og det er min lange ven ikke helt glad for. Og heller ikke jeg”.

Sergaj klør sig på maven og ser ud til at more sig. Han ligner ikke en mand der er minutter fra at blive gjort kold. Vi venter, ser på Sergaj, der bare står og klør sig på maven, mens han smiler.

”Sid ned, Hr. Munch og Gecko, lad os ikke spilde tiden mere end højst nødvendigt”.

Han peger på et par hynder og sætter sig igen på tronen.

Jeg smiler og sætter mig ned, mens jeg bander indvendigt. Hvordan fanden kender han vores navne?

”Mine kære venner, man skal ikke lege med mennesker, der bor ved siden af den største og bedst befæstede Residens, der eksisterer. Og slet ikke, hvis disse mennesker er involveret i et projekt, der har højeste prioritet for Forummet”, siger Sergaj, mens han smiler og blinker med det ene øje.

”Hvad ved I om Konspirationen?”, spørger han, mens han fylder vores glas.

”Vores veje er krydsedes”, siger jeg og tømmer glasset med tankisk whisky. ”Vi har mødt Obersten og PA”.

”De to herrer er nogle åleglatte skiderikker”, mumler Munch og nipper til whiskyen.

”De Herrer Obersten og PA laver rod i deres lokale system. At nogen hader Forummet er ikke nogen nyhed og så længe de bare overskider deres egen rede, lever Forummet med det. Problemet er, at de to idioter ikke nøjes med det. På en eller anden måde har De Herrer fået fingrene i et ... aggregat, der ikke burde være havnet i deres hænder. Eller nogens for den sags skyld”.

Jeg skæver hen til Munch, der stirrer på et punkt bag Sergaj.

”Hr. Gecko, De ser lidt utryg ud?”. Sergaj smiler.

”Jeg tror, at jeg har set ... aggregatet i brug”, siger jeg og tager flasken og skænker et glas til.

”Fortæl, kære ven!”.

”Der er ikke så meget at fortælle”, siger jeg og ser på Munch, der trækker på skuldrene.

"Vores gode ven her kender åbenbart til det hele, så bare giv los", mumler han.

"Det meste i hvert fald, men fortæl mig om aggregatet", siger Sergaj og smiler.

"Det mindede om et cigaretetui og lyste gult, da de forsvandt, med bulder og brag, meget dramatisk", siger jeg og drikker af whiskyen.

"Og hvem var det, der holdt aggregatet, Hr. Gecko?"

"PA".

"Nemlig, den lille PA". Sergaj griner og ser på os med løftede øjenbryn.

Jeg ser hen på Munch, der sidder og ser sløvt på Sergaj.

"Indtil videre har du intet fortalt, der giver mig mindre lyst til at udføre det job, vi kom her for", hvisler han, mens han stirrer på Sergaj.

"Hr. Gecko, fortæl deres ven, at han skal slappe af".

"Jeg slapper helt af, men nu skal vi snart videre, så måske vil du gerne lette dit hjerte, før vi smutter igen?", knurrer Munch.

Sergaj ignorerer Munch og stirrer ud i luften, mens han fingerrør ved en af sine ringe.

"Mine Herrer, hvad kender I til Sektion 22?", spørger han efter et minuts stilhed.

"Sektion 22 er en myte, en konspirationsteori", siger jeg og skuler hen på Munch, der sidder med et stort smil og ser på sit tomme glas.

"Forkert, Gecko!", bjæffer Sergaj. "Sektion 22 er her, lige her, nede på Masdar. Det er ikke en konspirationsteori. Det bedste sted at have en hemmelighed er, hvor ingen vil forvente, at den er. Og hvem forventer, at der eksisterer en af de største hemmeligheder på en lille lortebun planet, hvor ingen gider opholde sig?"

"Hvad kommer det os ved", spørger Munch.

"Jeg foreslår en handel. Jeg viser Jer Sektion 22. I bruger de informationer, I får på turen, og tjener lidt penge på det. Og I undlader af blæse et hul i Sergaj Renti", siger Sergaj og hælder en ny drink op.

Munch

Oppefra ligner det en lille mineby

En høster og en to-tre køretøjer står ved siden af en brunlig bygning af neoplast. Omkring bygningen står et par mindre skure. Himlen er skidengrå og her stinker som et bordel i Kludetæppet. Sergaj leder an. Han smiler hele tiden, men siger ikke et ord. Jeg får en ren, uforfalsket lyst til at skyde ham på stedet. Jeg ser hen på Fede, der ser surt rundt på hele stedet, mens vi bevæger os ind i den store bygning, som viser sig at indeholde ... ingenting. Det er simpelthen bare en stor, tom bygning, der er oplyst af lysstrimler. I den ene ende er en dør, som viser sig at være en elevator.

”Som I kan se, er her ingen vagter. Eftersom ingen andre end Residensen og en lille flok CT-folk, mig selv inklusive selvfølgelig, gider bevæge sig ud til kanten af den kendte verden, er der ingen grund til at fylde stedet op med overflødigt personale”.

Fede bryder sig ikke om overraskelser og han hader konspirationsteorier. Så han er ikke glad for, at vi tilsyneladende er ved at vade direkte ind i den største af slagsen. Han står tavs og med hænderne i lommen, mens vi kører nedad i et par minutter.

Rummet er ikke så stort, som man skulle tro. Teorierne om, at Forummet har samlet flere tusinde dimser og artefakter fra fremmede rumvæsener og civilisationer, er stærkt overdrevne. Lokallet er på størrelse med en herskabslejlighed på Mranda, men lidt mere spartansk. Den ene halvdel af rummet er fyldt med tunge reoler langs væggene og borde i midten, hvor der står kasser af enhver størrelse. Lige fra små æsker til store flyttekasser. Og de kasser, der står på gulvet, er på størrelse med små biler. Slet ikke i nærheden af de store, avancerede rumskibe, man ser i film eller på ultranettet.

”Og her er heller ingen obduktionsrum eller slimede aliens i sylteglas. Kun omkring 200 ting eller artefakter, som det hedder på konspiratorisk, som vi har handlet os til. Primært fra Tigerkloen, men også fra andre steder”.

Sergaj vender sig om mod os.

"Hvad siger I? Er I skuffede? Hr. Gecko? ... Hr. Munch?"

Jeg ser hen på Fede, som ser rundt i rummet, mens han retter på det hvide jakkesæt, der skinner svagt i den dæmpede belysning. Han ligner ikke en mand, der lige har fået kendskab til en af de største hemmeligheder i menneskelighedens lange og hemmelighedsfulde historie. Han ser bare lidt smågnaven ud.

"Lad os se noget trylleri", siger han og ser længe på Sergaj.

Sergaj bukker, går hen til det nærmeste bord, åbner en kasse på størrelse med en skotøjsæske. Han tager en dynamitstangslignende metallisk skinnende tingest op og retter den mod en kasse på størrelse med en stor rygsæk.

"Dette er en antigravitationskolbe. Undskyld det dårligt sammensatte ord, men det er en direkte oversættelse. En herlig lille sag!". Spidsen af kolben lyser op som en lygte og kassen løftes op fra bordet. Han bevæger kolben til venstre og tilbage igen. Kassen følger med.

"Det er ikke fordi, vi ikke selv har noget, der minder om antigravitationsenheder, men slet ikke i den her handy størrelse. Forumets enheder er ikke i kolbestørrelse, de minder mere om transformatorbygninger. Vi kan meget, men i store størrelser. Den helt store forskel på en del af de her ting og Forumets teknologi er størrelsesforholdet".

Han sætter kassen ned med et elegant svirp med håndleddet og ser på os.

"Vil I se mere?"

Fede ser ned på sine sko og fjerner et støvfnug fra sine bukser.

"Og hvorfor er det lige, I ikke får al den smukke teknik ud til folket, Hr. Renti?", spørger han, mens han stirrer på Sergaj som en kat, der leger med en mus.

"Eksekutivkomiteens lille handel med Tigerkloen er svær at forklare, ikke sandt? 'Nu skal I bare høre. Vi har byttet os til en masse smart teknologi og prisen for det? En lille portion af menneskeheden og lidt til'".

Jeg tænder en Nitro, Sergaj ser på mig, men kommenterer ikke på det.

"Hvorfor ikke bare sive det stille og roligt ... lidt ad gangen?", spørger jeg og puster røgringe.

"Kontrol", siger Fede.

"Hr. Gecko har hørt efter i timen", siger Sergaj og smiler.

Efter en times show med Sergaj som tryllekunstner forlader vi Sektion 22.

"Tak for rundvisningen, Sergaj. Det var interessant, specielt fissionsdrevet var interessant", siger Fede tørt. Vi er ved at være tilbage på Moloko.

"Fortæl mig nu, hvorfor jeg ikke skal puste hjernen ud på dig og ryge en velfortjent cigar, mens jeg drikker din fine cognac?". Fede ryster cognacen blidt rundt i glasset, ser hen på mig og bunder. Jeg løfter en finger og peger hen på Sergaj.

"Fordi Hr. CT mangler at fortælle præcist, hvor vi kommer ind i denne her fine fortælling", siger jeg og læner mig tilbage i stolen. Fede rejser sig og går hen til vinduet og stirrer, mens han lader hånden glide henover sit skaldede kranium.

"Her er min teori", siger han. "CT vil gerne vide, hvem det er, der har forsynet PA med den lille anordning, han render rundt og leger med. Og hvorfor ikke få et par tosser som os til at skaffe den tilbage til den retmæssige ejer?".

"Mine Herrer!". Sergaj har rejst sig fra sædet og står med udbredte arme, som en fader, der byder de fortabte sønner velkommen hjem. "I har været i organisationen, I er skarpe, analytiske, hårdføre, brutale. I arbejder under radaren. Og vi skal nok ordne jeres otium, når I har fundet PA og hans nye legetøj og fået bragt dem tilbage til Masdar".

Fede og jeg ser på hinanden.

"PA skal med til Masdar? Hvad med Obersten?", spørger jeg, men kender godt svaret.

Gecko

Vi er ved at få de sidste ting på plads

Eller modtage de sidste ordrer, alt efter temperament. Munch sidder tilbagelænet på en hynde og spiser ristede sikafrø "Mine venner, I kender jo reglerne. Bare gør som altid: Hold lav profil, kontakt må kun foretages som en allersidste mulighed og bla bla bla".

"Hvorfor snupper I ikke bare PA selv?", spørger Munch og stirrer olmt på Sergaj.

Det giver et sæt i Sergaj, som om han ikke ventede det spørgsmål. Snedige lille satan.

"Udover at Santxia-systemet er en krudttønde, ser vi gerne, at Forummet og CT holdes så meget ude af rampelyset som muligt. Eksekutivkomiteen og ledelsen af CT er enige om kun at intervere, hvor det giver mening. Man kan kun påvirke omverdenen til en vis grænse. Der kommer et tidspunkt, hvor ting lever sit eget liv og dér gælder det om at have sin ryg så fri som muligt". Sergaj ligner en professor, der er træt af at forklare sine studerende, hvordan verden hænger sammen.

Vi skal videre, signalerer jeg til Munch. Han nikker og stikker posen med frø i lommen, mens han kommer på benene.

"Et sidste spørgsmål, Hr. Renti, før vi tager ud og frelser Deres verdensorden for Dem og Deres venner". Munch smiler. "Udover dine og Forummets røverhistorier er der så et eller andet du har glemt at fortælle os?".

"Intet at fortolde, venner. I har fået alle fakta".

Sergaj smiler og rejser sig fra tronen og går hen over tæppet og rækker hånden ud mod mig, da Munch flår sin Glock frem og skyder ham. Han ser forbløffet på os, da kuglen trænger ind i panden og på sin vej ud flår et stort stykke kranie ud ad baghovedet.

"Jamen, så takker vi for et godt møde", snerrer Munch, mens vi åbner døren og begynder at løbe hen mod dokken.

Munch

Kludetæppet er en summende bikube

"Hvad så, hvad er planen?", spørger jeg og finder mine Nitro frem.

"Jeg tænker, at vi eksfiltrerer vores mand, stiller ham et spørgsmål eller tre om, hvor PA og Obersten kunne tænkes at opholde sig henne. Derefter finder vi PA og hans ... aggregat og holder vores aftale med Forummet?". Fede stiller koppen og ser på mig, mens jeg tænder cigaretten.

"Gælder den aftale mon stadig?".

"Det finder vi tids nok ud af, mon ikke?", mumler han ud i luften. Ultranettet har været fuldstændig tavs om, hvad der er sket på Moloko og hvorfor skulle det ikke være det? Forummet og CT har mørkelagt Sektion 22 i årevis, så en lille skids død er ikke noget, der sætter grå hår i hovedet på de høje herrer.

"Skal vi tage et glas før vi smutter?". Jeg skodder Nitroen og skal til at give tegn til tjeneren, men Fede rejser sig fra stolen.

"Jeg henter, skal lige afsides", siger han og rejser sig, går ind i caféen. Jeg drikker det sidste af kaffen og ser mig omkring på pladsen. Lille, hyggelig, masser af træer og caféer. Smartklædte mennesker med brun hud og spejlreflekser. Jeg sukker og skal til at tænde en ny Nitro, da verden eksploderer i skrig og splintret glas.

Jeg vågner ved, at én eller anden rusker i mig. Fede sidder på hug og lægger an til at stikke mig en lussing, men jeg ryster på hovedet, forsøger at sætte mig op. Jeg har det som om, at jeg har fået tæsk med en jernstang.

Jeg ser mig omkring. Borde og stole er væltede, jeg kan høre gråd og sirener. Der er ikke en hel rude nogen steder. Overalt ligger eller sidder mennesker med snitsår i ansigterne. Jeg kører en hånd hen over mit ansigt og kan mærke blod fra adskillige smårifter. "Lad være med at tvære blodet rundt i fjæset", siger Fede, mens han tager fat i mine skuldre, rejser sig og hiver mig på benene i samme bevægelse.

"For helvede!", mumler jeg og ser rundt på pladsen, hvor folk så småt er kommet på benene og vakler rundt med blod i ansigterne og tøjet fuld af støv og jord. "Hvad fanden sker der?"

Fede ryster på hovedet, grynter og slæber mig et par meter ned ad en sidegade, væk fra pladsen. Jeg gør mig fri af hans greb, læner mig op ad en mur og leder efter mine Nitro.

"Her", siger Fede og rækker mig pakken og min lighter. Jeg tænder og ryger, ser ned ad gaden, hen mod pladsen.

"Tak ... Hvad fanden skete der?", siger jeg og ser på Fede.

Inde på pladsen vælter røgen ud af et stort hul i facaden på huset, hvor vores mand for et øjeblik siden uvidende afventede vores uanmeldte besøg.

"For helvede, nogen er vist kommet os i forkøbet", hvæser Fede. Jeg ser ud på pladsen, sukker.

"Og vi er sikre på, at han er død? Han kan ikke lige være smuttet til købmanden, mens vi sad og så hinanden dybt i øjnene?", spørger jeg, men Fede ryster på hovedet.

"Nej, han var i lejligheden, Munch. Du ved lige så godt som jeg, at han er død som en Pizi-fisk". Fede sukker og børster støv af sit jakkesæt.

Jeg bander, kaster Nitroen fra mig, tramper på den.

"Hvad fanden stiller vi op? Vi finder aldrig den lille skiderik uden hjælp!".

Fede ser ud på pladsen, bander.

"Vi skal væk herfra. Vi må hellere gøre os usynlige et stykke tid", siger han og vi begynder at gå ned ad gaden.

"Måske holde lidt ekstraordinær ferie på Caris, den lille by vi var i sidst, med den lille restaurant, var ikke ringe".

"Og hvor lang tid skal det så vare denne gang?", spørger jeg.

"Indtil Forummet og CT ser sig om efter nogle andre at genere. Eller til vi får et godt tilbud, vi ikke kan sige nej til. Hvem ved?". Jeg trækker på skuldrene. Ja, hvem ved.

Turen til Caris er ikke så vild og besværlig som sidste gang. For det første flyver vi og for det andet har vi ikke to psykopater med alien-teknologi som medpassagerer.

Vi nyder synet af smukke stewardesser, ser ned på et hav, der ligner en blå glasplade, og får os nogle drinks. Efter 13 timer og én mellemlanding, dykker vi ned i anonymiteten, da maskinen lægger an til landing ved den lokale lufthavn.

Gecko

Endelig. Efter godt et halvt år er der bid

Der er intet, der tyder på, at vi er på nogens radar. Ultranettet koger over med nyheder om mord, krige, voldtægter, det sædvanlige. Men der er stadig intet, der tyder på, at Forummet er interesseret i at fortælle om deres forsvundne dims. Og stadig intet om Sergaj, ikke et pip. Kun de sædvanlige rygter, ingen normale mennesker lytter til.

Vi har talt om, at vi stille og roligt kan komme op til overfladen igen, sende følere ud. Få et par gode klienter ... Og nu giver det tilsyneladende pote.

En kuvert bliver skubbet over disken, da vi kommer ind i hotellets reception.

"En Herre afleverede dette, Hr. Smith".

Jeg sender Munch et blik, skraber kuverten til mig, tager nøglen og sætter kurs mod baren.

"Hr. Smith", mumler Munch. "Jeg er ved at gå til af spænding".

Vi sætter os, får serveret det sædvanlige, nyder det mørke lokale øl. Åbner kuverten, læser. Jeg giver papiret til Munch.

"Tagawin", siger han, sukker og tænder en Nitro.

"Ja, ikke ligefrem en luksustur", siger jeg og bestiller en ny øl.

"En udørk". Munch ser ikke helt tilfreds ud. "Intet mindre end en flok bonderøve ... Det mest interessante på den planet er Tauri".

Munch har ret. Disse gespenster er sikkert det mest interessante ved denne opgave. Uden PA står vi med et dårligt udgangspunkt i forhold til Forummet og de rigtig gode opgaver er uden for vores rækkevidde. Så vi tager selvfølgelig denne opgave. Man skal jo leve.

"Sig mig en gang", Munch ser på mig og løfter et øjenbryn. "Er det ikke en meget stor sum for sådan et job?".

Jeg trækker på skuldrene, drikker af øllen.

"Jeg skal være den sidste til at brokke mig".

Munch læner sig tilbage i stolen, ser sig omkring i baren.

"Jeg må nu indrømme, at jeg rigtig godt kan lide stedet her, Fede. Ingen Forumfolk, ingen PA, ingen artefakter ... bare fred og ro".

"Hvad med stranden på Mranda? Har du opgivet den?", spørger jeg og griner.

"Nix, blot blevet magelig".

Vi pakker vores ting, siger ikke meget til hinanden. Vi tager en drink, mens vi nyder solnedgangen. Næste morgen checker vi ud og tager en vogn til den lokale lufthavn. I Pima overnatter vi et par dage, ser lidt på nattelivet, køber nyt tøj, Rowl til mig, Maka til Munch. Vi læser aviser, keder os med manér, venter på en forbindelse ud.

"Tagawin, Tauri og Traurigheder" mumler Munch, da vi sætter os til rette i cruiseren.

Jeg klapper ham på skulderen.

"Op med modet. Om et par uger hedder det Mranda, Modeller og Musik".

"Det håber jeg, Fede. Det håber jeg".

Science Fiction

M u n c h

GeoCorp, langt ude på bøhlandet

PR-manden, en knægt i midten af 20'erne, smiler beklemt. Han har svedpletter under armene. Han kører hånden igennem sit fedtede sorte hår.

"Saltos har ikke været på arbejde i to dage. Vi har intet hørt fra hende".

Jeg sætter mig ret op og ser ham direkte ind i øjnene.

"Hr. Mitra, sidder De her og fortæller mig, at den yndige Jon Saltos ikke er til stede. At hun er pist væk?".

Knægten sidder uroligt i sin stol.

"Hun ... har ikke givet lyd fra sig, Hr. Brown. Vi har forsøgt at få kontakt med hende, men hendes com er død".

"Og I har kontaktet det lokale politi?".

"Ja, de har vist nok været forbi hendes lejlighed. Men de melder jo ikke tilbage, så".

Jeg afbryder ham, knalder koppen ned i bordet. Det her er ikke godt.

"Hr. Mitra, hvem fanden er den kvinde så, der sidder ved hendes station? Receptionisten udpegede hende for mig som Jon Saltos. For 2 minutter siden!", snerrer jeg og læner mig hen mod knægten.

"Receptionisten er lige begyndt. Han ... han kender jo ikke alle endnu", stammer han.

Jeg rejser mig, overvejer, om jeg skal skyde ham.

"Jeg ... jeg beklager, Hr. Brown...".

Men jeg er allerede ude ad døren og halvløber igennem lobbyen. Det her er ikke godt. Vi er helt klart blevet lokket i en fælde, røvrendt. Men af hvem? Ligegyldigt lige nu, det vigtigste er, at vi er vadet lige ind i fælden, som to amatører. Jeg flår døren op ud til parkeringspladsen og åbner den sikre linje.

"Gecko, kom ud derfra! ... Vi er".

Mørket forsvinder, bliver afløst af hvide prikker. Mit hoved dunker og jeg kan ikke få styr på op og ned. Hvor er mine arme og ben? Jeg kan ikke fokusere. Jeg forsøger at sætte mig op, men min

krop sidder som i en skruestik. Lidt efter lidt kommer synet igen. Jeg ligger og stirrer op på en række af lamper, der er skruet fast til loftet, en endeløs række af lamper. Jeg forsøger at dreje hovedet, men kan kun dreje det et par millimeter hver vej. Det går op for mig, at jeg ligger spændt fast på et bord.

Sveden bryder ud på min pande og løber ned i mine øjne. Satans! Jeg hører en metallisk lyd og et hvin, der lyder som negle mod en tavle. En dyb knurren, der langsomt går over i en gøen, som én der hoster. Skridt, der kommer nærmere og forsvinder igen. Tunge skridt fra støvler, der skraber mod beton. Jeg forsøger at skæve ud ad øjenkrogene, men ser kun vægge, med lange hylder. Og nu en lyd bag mig, skridt og en dyb knurren. Som en gal hund.

Et eller andet ånder ved mit øre. En stank af mørtel, råddent træ og sur Pinja. Jeg skæver, kan kun se noget rødbrunt sløret. Jeg mærker et stik i halsen og verden går i sort.

"Er du vågen?", hører jeg én hviske. "Kom så, vågn op".

Jeg vågner langsomt. Får en hård lussing.

"Kom så, fokusér, Hr. Munch!".

Jeg forsøger at fokusere, men kan ikke se klart.

"KOM SÅ, VÅGN OP, HR. MUNCH!", skriger stemmen.

Jeg hører et hvin og to-tre bjæffende-hvinende høje klik.

"Tag det roligt", siger stemmen.

Flere hvin, klik, en hæs gøen, der lidt efter lidt falder ind i en rytme. Som en melodi, skæv, grim, men dog en melodi.

Et ansigt kommer ind i mit synsfelt.

"Så stoppede morskaben, hvad?".

PA står og smiler bredt, mens han roder ved et eller andet. Skruestikken om mit hoved løsnes.

"Hvordan står det til, hr. Munch? Hovedpine?".

Jeg ser på ham. Han står med armene over kors og ser hen på mig, mens han nynnner.

"Hvad fanden laver du her?", hvisker jeg, helt tør i munden.

"Binder et par løse ender, Hr. Munch, søger svar på et spørgsmål".

"Ét kun? Så er du bedre stillet end mig og Fede", grynter jeg.

"Vi har en hel pose fuld af spørgsmål".

"Beklager, gamle ven, vi har ikke så meget tid". Han vender sig hen mod Tauri. der står og ser på mig med sit hundeagtige, insektoide hoved på skrå. PA udstøder en række lyde. der lyder som en blanding af skrig og metalliske klik. Tauri træder et skridt hen mod mig.

"PA, dit lille røvhul, hvad vil du? Hvor er".

"Væk, hun er væk ... ligesom din fede ven". Han klapper sig på bukselommerne, hiver en pakke Nitro og min lighter frem, tænder en og inhalerer, mens han står og ser ned på sine fødder.

Jeg stirrer på cigaretten i hans hånd.

"Nej, du kan ikke få en sidste cigaret. Du kan allerhøjst få lov til at dø mindre smertefuldt end Hr. Gecko", siger han og smider Nitroen hen på mig, hvor den brænder et hul i min skjorte og brænder sig ind i min brystkasse. Jeg forsøger at ryste den af mig, men smerten skærer sig ind i mit bryst. Jeg bider tænderne sammen, ser på PA og forsøger at slå ham ihjel med tankerne.

"Åh ja, mens jeg husker det. Tak for hjælpen med den kære Renti. Vi havde lidt for meget opmærksomhed rettet mod os på grund af vores lille bumbum på Santxia, men den klarede I godt. Det var en ende, der blev fint bundet med brask og bram".

Jeg stirrer på ham, forsøger at få styr på det, han siger.

"Du er ikke helt med, er du?".

Han sukker, tænder endnu en Nitro og kommer hen mod mig. Han ryger et par hvæs og tværer den ud på min kind. Jeg skriger og drejer hovedet vildt til højre og venstre, men PA maser bare til, mens han stirrer hen på Tauri og nikker.

Tauri griber fat i mit hår og tvinger mit hoved ned mod bordet, så min nakke knager.

Min kind brænder og jeg har tårer i øjnene.

"Græd ikke, kære ven, du får én godbid og så er det min tur til at få svar".

Tauri tager fat om min højre overarm og klemmer indtil min hånd og underarm begynder at sove.

"Sergaj var så flink at sælge mig den lille rejseboks, som din ven så i aktion, lige før bumbum". Han griner, prikker mig hårdt på brystkassen. "Og vi vil så gerne tale med de gode folk på det lille rumskib og så skrider de bare. Så her er dagens spørgsmål, Hr. Munch: Hvor ... er ... Tigerkloen?"

Jeg ser forbløffet på ham.

"Hvor skulle jeg dog vide det fra? Er du".

Jeg mærker en skarp smerte i min arm og den bliver bare ved og ved. Det er, som om Tauri er i færd med at klippe min arm midt over. Jeg kan mærke hud briste og det gør satans ondt.

"Munch, Munch, Munch, din ven sagde det samme og han blev ved og ved, indtil han døde en meget blodig død. Er I dumme eller?", hvisker PA ind i mit øre.

"Vi ... ved ... det ... ikke". Jeg begynder at svede og min arm eksploderer i smerte.

PA hamrer et eller andet spidst i min skulder. Jeg mærker et sus i min krop. Jeg bliver løftet op af en kæmpehånd.

"IKKE FORSVINDE, HR. MUNCH!!".

Jeg kan mærke, at verden bliver varm, blød, som karamel. Hvorfor er han så vred, hvor er Fede? Jeg er glad, lykkelig. Hvor er Fede? Jeg mærker et ryk i min højre arm. Jeg ser på den, sikke et smukt blodsprøjt og er det min underarm, som Tauri står og ser på og derefter smider væk som et stykke legetøj? Fantastisk!

PA siger et eller andet til Tauri, sikke et grimt hundesprog, de taler. Tauri hiver en geléklump frem og klasker den på min ... armstump? Jeg er svimmel, det er jo smukt, er det, det her er jo ... smukt?

"Fokusér, Hr. Munch. Om 3-4 minutter forsvinder suset og det begynder at gøre ondt i din arm. Åh, undskyld, i noget af din arm. Svar på mit spørgsmål og der vil ingen smerte være".

"Hvad var spørgsmålet, Hr. PA?", spørger jeg med et stort smil.

"Tigerkloen. Hvor er Tigerkloen?"

Jeg forsøger at fokusere. Tigerkloen, hvor ... er ... Tigerkloen?

"Vi ved det faktisk ikke, Hr. PA". Jeg griner lykkeligt.

"Hvorfor kan du tale tauri? Er din mor en tæve?". Jeg fniser. Jeg har svært ved at tage ham alvorligt.

Indtil han tager en laserskalpel frem og skærer min næse af.

Jeg får et chok og begynder at skringe, da han holder stumpen op foran mine øjne.

"Er du ved at fatte alvoren, Munch?"

Jeg ser på min næse og mærker min mund fyldes med blod. Jeg hoster, har svært ved at trække vejret. Igennem den medicinrus, han har givet mig, kan jeg mærke, at chokket er ved at sætte sig igennem, sammen med realiteterne. Og den beske smag af nederlag.

"PA", hoster jeg. "Hvis jeg fortæller alt, hvad jeg ved, vil du så".

"Du skal bare svare på et spørgsmål", afbryder han.

Jeg forsøger at holde fast i en sidste stump af håb. Jeg smiler, stump, den var sjov. Jeg ryster på hovedet. Mit blod rammer PA i ansigtet. Jeg forsøger at klare mine tanker.

"Jeg ved. Ikke. Hvor Tigerkloen er. Den ... forsvandt ... Vi ved det ikke. Forummet ved det ikke. Den er væk. Jeg kan ikke svare på det".

Min stemme lyder nasal og diskant.

PA ser ned på mig. Han sukker, ser hen på Tauri og bjæffer:

"Hr. Munch, så er vi ved at være ved vejs ende!".

"PA! Fortæl mig ... Hvorfor alt dette besvær for at manipulere ... med Fede og mig?"

"Hvorfor?". PA smiler venligt.

Et eller andet sted kan jeg mærke en hvid, brændende smerte, er tiden allerede gået?

"Tror du, at det her er en dårlig roman, hvor helten får historien til allersidst og så er alle glade? Det kommer ikke til at ske. Dette er den onde, ubarmhjertige virkelighed. Og velkommen til". Han hiver min Glock frem, retter den mod min tinding.

"Virkeligheden".

